

De boswachter

Ik ben de laatste Lappersforter.
Ik ben tegen onnozelaars met een kop die eenvoudig houterig waaien,
die onbezonnen alsof niets hun deert
van touwgetrek met de waarheid kennis hebben.

Nochtans ben ik niet van de hemel,
want de hel is mijn vuur.

Verbitterd wordt het optimisme mijn weelderig rijk uitgebonjourd
in zeven x zevenvoud wordt toekomst omgehakt.
En de vuurspuwers die spuwen op bomen, arbres, trees.
Van oordeel dat eik eik is, hakkers op de trappen,
hobbyisten die van alle bomen de kasten al zien,
die wind oogsten zonder storm
die groeien zonder te planten.

Dergelijken kan ik met mijn omvang niet verdragen,
ze maken me furieus.
En de rad van tongen, de hongerige humanen die hengelen naar recht en onrecht,
worden humaan gekerfd en gevierendeeld uit het bos gesmeten,
dat ze nooit nog iets weten.

Daarentegen ben ik de schizofrene verpleger
met meervoudige migraine,
achter elke herinnering huilt mijn habitat.
Ik ben een betaalde activist van het lakse wantrouwen,
een geïrriteerde jager met een gedicht.

Ik ben andragogisch vormend,
en ik hang mijn hangkop, hangkop en 7x7 hangkop
ten slotte cataleptisch dichtend in het struikgewas.

Isabelle Vandemaele
December 2010